

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **V. D.**, zast. Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2019, č. j. OAM-431/LE-VL17-VL11-2019, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 1. 2020, č. j. 61 Az 44/2019 - 29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátu se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, **se nepřiznává** odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce (dále „stěžovatel“) se kasační stížností domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ve věci mezinárodní ochrany.

[2] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval formálními náležitostmi kasační stížnosti a zjistil, že stěžovatelem uplatněné námitky nelze podřadit pod žádné z důvodů podle § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Kasační stížnost je proto nepřijatelná ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. a Nejvyšší správní soud ji odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s., aniž se zabýval její přijatelností ve smyslu § 104a s. ř. s.

[3] Předmětem přezkumu krajského soudu bylo rozhodnutí žalovaného o zamítnutí stěžovatelovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Podle tohoto ustanovení se žádost zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel *přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze* (viz též čl. 31 odst. 8 písm. b, čl. 32 odst. 2 a čl. 36 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/32/EU, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, tzv. procedurální směrnice).

[4] Ministerstvo vnitra vydalo na základě zmocnění v § 86 odst. 4 zákona o azylu vyhlášku č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, v níž mimo

jiné upravilo seznam zemí, které Česká republika považuje za bezpečné země původu (k tomuto postupu viz též čl. 37 procedurální směrnice). Vyhláškou č. 68/2019 Sb. byla mezi tyto země zařazena Ukrajina s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů, a to s účinností od 23. 3. 2019.

[5] Vzhledem k tomu, že stěžovatel pochází z Chmelnické oblasti na Ukrajině a v žalobě žádným způsobem nezpochybňoval zařazení Ukrajiny mezi bezpečné země původu, krajský soud se v souladu s výše uvedeným zabýval pouze otázkou, zda se stěžovateli podařilo prokázat, že v jeho konkrétním případě nelze Ukrajinu považovat za bezpečnou zemi původu. Dospěl k závěru, že nic takového se stěžovateli prokázat nepodařilo a tvrzení o obavách z povolání do armády a z pronásledování ze strany soukromých osob nezakládají pochybnost o bezpečnosti návratu na Ukrajinu.

[6] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že si krajský soud neobstaral podklady pro posouzení, zda mu bude na Ukrajině zajištěna dostatečná ochrana proti výhrůžkám soukromých osob. V důsledku toho se podle stěžovatele dostatečně nezabýval otázkou, zda je pro něj Ukrajina bezpečnou zemí původu.

[7] Tyto námitky jsou jednak zcela obecné, jednak nereagují na stěžejní závěr krajského soudu, podle kterého to byl stěžovatel, kdo měl prokázat a neprokázal, že Ukrajina pro něj bezpečná země původu není. Stěžovatel se tedy svými tvrzeními zcela mýjí s rozhodovacími důvody krajského soudu, v důsledku čehož je jeho kasační stížnost nepřípustná podle ustanovení citovaných výše v bodě [2] tohoto usnesení.

[8] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterých nemá žádný z účastníků řízení právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[9] Nejvyšší správní soud dále rozhodl o odměně advokáta Mgr. Ladislava Bárty, který byl stěžovateli ustanoven jako zástupce usnesením krajského soudu ze dne 21. 11. 2019, č. j. 61 Az 44/2019-12, a na základě § 35 odst. 10, věty poslední, s. ř. s. jej zastupoval také v řízení o kasační stížnosti. Podle § 35 odst. 10, věty první, s. ř. s. hradí odměnu za zastupování a hotové výdaje ustanoveného advokáta stát.

[10] Mgr. Bárta požadoval odměnu za dva úkony právní služby, a to za písemné podání ve věci samé – podání kasační stížnosti a za další poradu s klientem přesahující jednu hodinu – právní konzultaci dne 4. 3. 2020, jejíž konání doložil potvrzením z téhož dne [§ 11 odst. 1 písm. c) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], společně s paušální náhradou hotových výdajů a daní z přidané hodnoty.

[11] Nejvyšší správní soud nepřiznal odměnu za žádný z uvedených úkonů právní služby, neboť dospěl k závěru, že nemohly mít pro stěžovatele žádný přínos.

[12] Důvod, pro který zákon umožňuje ustanovit účastníkovi zástupce, jehož odměnu hradí stát, je zajištění ochrany práv a právem chráněných zájmů i těch účastníků, kteří by sami nebyli schopni hradit si zastoupení právním profesionálem. Stát tedy ustanovenému zástupci hradí odměnu pouze za ty úkony právní služby, které skutečně mohly ochráně těchto práv sloužit. Odporovalo by smyslu a účelu právní úpravy, pokud by ustanovený zástupce mohl úspěšně nárokovat odměnu za libovolný počet úkonů, aniž by byl zřejmý jejich přínos pro zastupovaného

pokračování

účastníka řízení (srovnej také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2010, č. j. 7 Afs 56/2010 – 59, nebo ze dne 12. 7. 2012, č. j. 1 As 98/2012 – 21).

[13] Ustanovený zástupce sepsal v projednávané věci kasační stížnost, jejíž námitky se mívají s odůvodněním napadeného rozsudku. Kasační stížnost je proto nepřijatelná a současně představuje neúčelný úkon, který nemohl vést k reálné ochraně stěžovatelových práv. Totéž lze konstatovat o poradě s klientem, která předcházela podání kasační stížnosti, respektive jejímu doplnění. Za neúčelné úkony ustanovenému nástupci odměna nenáleží.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. dubna 2020

JUDr. Radan Malík
předseda senátu